

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเพื่อประเมินหลักสูตร ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบ หลักการ แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน
2. รูปแบบเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร
3. งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร

1. โครงสร้างหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2549)

1. หมวดวิชาปรับพื้นฐาน (ไม่นับหน่วยกิต)

HC 500	หลักและพื้นฐานของคหกรรมศาสตร์
HC 600	ภาษาอังกฤษทางคหกรรมศาสตร์
RU 600	ความรู้คู่คุณธรรม
RU 603	การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

2. หมวดวิชาพื้นฐาน (9 หน่วยกิต)

HC 604	วิธีวิเคราะห์ข้อมูลทางคหกรรมศาสตร์
HC 605	ระเบียบวิธีวิจัยทางคหกรรมศาสตร์
HC 606	ทัศนมิติทางคหกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนาชุมชน

3. หมวดวิชาเอก

3.1 วิชาเอกบังคับ (12 หน่วยกิต)

HC 619	การพัฒนาชุมชนโดยการมีส่วนร่วม
HC 620	เทคโนโลยีการสื่อสารเพื่อส่งเสริมงานคหกรรมศาสตร์

- HC 625   การพัฒนาโครงการคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนา
                  เศรษฐกิจชุมชน
- HC 654   สัมมนาทางคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน

3.2 วิชาเอกเลือก (12 หน่วยกิต)

- HC 624   การพัฒนาผลิตภัณฑ์คหกรรมศาสตร์ในระดับ
                  อุตสาหกรรม
- HC 626   การจัดการเวลา แรงงาน และอาชีพเพื่อพัฒนาชุมชน
- HC 627   ความสัมพันธ์ระหว่างคหกรรมศาสตร์ ประชากร
                  และสิ่งแวดล้อม
- HC 628   บทบาทหญิง - ชายในสังคมไทย
- HC 632   การพัฒนาสูตรอาหารเพื่อภาวะโภชนาการในชุมชน
- HC 643   การวิเคราะห์และพัฒนารูปแบบสิ่งทอพื้นบ้าน

4. หมวดวิชาศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

- HC 699   วิทยานิพนธ์ (แผน ก (2))
- HC 653   การค้นคว้าอิสระทางคหกรรมศาสตร์ (แผน ข)

2. รูปแบบเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นการใช้เครื่องมือและวิธีการเพื่อให้ทราบผลการดำเนินงานตามเป้าหมายและโครงสร้างที่กำหนด ซึ่งมีนักวิชาการการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวทางไว้ดังนี้

1. รูปแบบการประเมินของไทเลอร์ (Tyler, 1959) ไทเลอร์ได้เสนอรูปแบบของการประเมินหลักสูตรชื่อ Tyler's Model of Evaluation ในเรื่องของการประเมินผลหลักสูตรนี้ ไทเลอร์นับว่าเป็นผู้วางรากฐานมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1930 นับได้ว่าเป็นผู้ที่ริเริ่มให้คำนิยามของการศึกษาว่า “การศึกษาคือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม” ดังนั้นการประเมินหลักสูตรตามแนวของไทเลอร์จึงใช้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นเกณฑ์ แล้วจึงตรวจสอบดูว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมอะไรที่เปลี่ยนแปลงไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่

2. รูปแบบการประเมินของแฮมมอนด์ (Hammond, 1967) แฮมมอนด์ได้เสนอโครงสร้างของการประเมินผลหลักสูตรไว้เป็น 3 มิติ ประกอบด้วย

มิติที่ 1 ด้านการเรียนการสอน ได้แก่ ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมการศึกษาต่าง ๆ เช่น การจัดชั้นเรียนและตารางสอน เนื้อหาวิชา วิธีการสอน สื่อการสอน วัสดุอุปกรณ์ และค่าใช้จ่าย

มิติที่ 2 ด้านสถาบัน ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน ผู้บริหาร ครอบครัวยุติธรรม และชุมชน

มิติที่ 3 ด้านพฤติกรรม ได้แก่ พุทธิพิสัย เจตพิสัย และทักษะพิสัย

ถ้าผู้ประเมินทำการประเมินโครงสร้างทั้ง 3 มิติ จะทำให้ทราบว่าถ้าใช้วิธีการสอน (มิติที่ 1) แล้วจะทำให้ผู้เรียน (มิติที่ 2) เกิดพฤติกรรมตามที่ต้องการหรือไม่ (มิติที่ 3) ดังนั้นข้อมูลในมิติที่ 1 และ 2 จึงเป็นข้อมูลเชิงอธิบายเกี่ยวกับปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการ และสภาพของสังคม ส่วนข้อมูลในมิติที่ 3 เป็นจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ดังนั้นการประเมินผลหลักสูตรตามแนวของแฮมมอนด์จึงต้องทำการประเมินทั้ง 3 มิติเสมอ

3. รูปแบบการประเมินของสเติก (Stake, 1973) สเติกมีความเห็นว่า การประเมินเพียงส่วนที่เป็นผลผลิตของหลักสูตรเท่านั้นยังไม่เพียงพอที่จะสรุปผลว่าหลักสูตรที่จัดนั้นดีหรือไม่เพียงใด เพราะผลที่ได้ขึ้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง ฉะนั้นหากผู้เรียนไม่สามารถบรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้ ก็มิได้หมายความว่าเนื้อหาของหลักสูตรจะไม่ดี แต่ผลที่เกิดขึ้นอาจจะเกิดจากองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น สภาพแวดล้อม ผู้เรียน การจัดการเรียน ฯลฯ ดังนั้นการที่จะดูแต่ผลที่ได้รับและนำมาประเมินค่าหลักสูตรนั้นอาจจะไม่เพียงพอและอาจไม่สามารถช่วยชี้ช่องทางของการปรับปรุงหลักสูตรนั้นแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้ สเติกจึงได้เสนอว่าควรมีการพิจารณาข้อมูลเพื่อประเมินผลหลักสูตรถึง 3 ด้านด้วยกัน คือ

3.1 ด้านสิ่งที่มีมาก่อน ด้านนี้หมายถึง สิ่งใด ๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับผลที่ได้รับจากหลักสูตรที่มีอยู่ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนเกิดขึ้น เช่น บุคลิกและนิสัยของนักเรียน บุคลิกและนิสัยของครู สื่อการสอน บริเวณโรงเรียน ระบบการจัดโรงเรียน และชุมชน

3.2 ด้านกระบวนการในการสอน ได้แก่ เทคนิคการสอน เวลาที่จัดให้สอน บรรยากาศ และการให้กำลังใจ

3.3 ด้านผลที่เกิดขึ้น ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน เจตคติของนักเรียน ทักษะต่าง ๆ ของนักเรียน ผลที่เกิดขึ้นกับครู และผลที่เกิดขึ้นกับสถาบัน

เนื่องจากการประเมินผลหลักสูตรตามรูปแบบของสเติร์กมิได้เน้นเฉพาะ กระบวนการของหลักสูตรแต่เพียงอย่างเดียว แต่จะคำนึงถึงสิ่งที่มีอยู่ก่อนการใช้หลักสูตร และผลที่เกิดขึ้นหลังจากการใช้หลักสูตรด้วย การประเมินตามแนวคิดนี้จึงเป็นการรวบรวม ข้อมูลจากหลาย ๆ แหล่ง เพื่อใช้ในการอธิบายและตัดสินใจว่าหลักสูตรในแต่ละส่วนกับ มาตรฐานที่กำหนดไว้ และมาตรฐานที่คาดว่าจะเกิดขึ้นเป็นอย่างไร ข้อมูลที่นำมา ประกอบการพิจารณาตามแบบประเมินของสเติร์ก มีอยู่ด้วยกัน 4 หมวด คือ

- 1) ผลที่ต้องการหรือผลที่คาดหวัง ได้แก่ วัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมาย ต่าง ๆ
- 2) ผลที่เกิดขึ้น ซึ่งได้มาจากแหล่งต่าง ๆ เช่น จากการทดสอบ จาก แบบสอบถาม จากการสังเกต จากการสัมภาษณ์ หรือจากการติดตามผลด้วยวิธีต่าง ๆ
- 3) มาตรฐานที่ใช้ ได้แก่ เกณฑ์ต่าง ๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญกำหนดขึ้น
- 4) ที่มาของการตัดสินใจ เช่น ค่านิยมต่าง ๆ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อต่าง ๆ

4. รูปแบบการประเมินแบบ ฟาย เดลต้า แคปป่า (The Phi Delta Kappa Committee Model) ผู้นำในการคิดรูปแบบการประเมินผลหลักสูตรแบบ ฟาย เดลต้า แคปป่า คือ สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 1974) สตัฟเฟิลบีมและนักการศึกษาคนอื่น ๆ พิจารณาเห็นว่าความมุ่งหมายของการประเมินทางการศึกษา คือ การอำนวยความสะดวกต่อการตัดสินใจ จึงได้เสนอรูปแบบการประเมินซึ่งประกอบด้วย การประเมิน 4 ด้าน คือ

4.1 การประเมินสภาพแวดล้อม (Context Evaluation) ได้แก่ การประเมิน วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ที่มีอยู่ในหลักสูตร

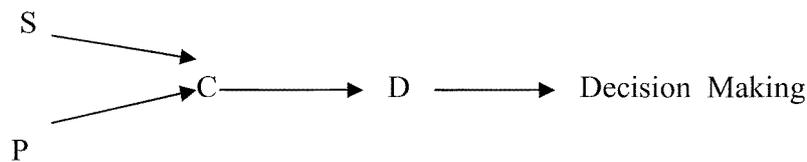
4.2 การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) ได้แก่ การประเมินระบบ โครงสร้างของหลักสูตร รวมทั้งระบบการจัดการบริหารหลักสูตรต่างๆ ด้วย

4.3 การประเมินกระบวนการผลิต (Process Evaluation) ได้แก่ การประเมินกระบวนการจัดการเรียนการสอน

4.4 การประเมินผลผลิต (Product Evaluation) ได้แก่ การประเมินผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตร

การประเมินผลตามแนวคิดนี้มีชื่อเรียกสั้นๆ ว่า การประเมินผลแบบชิปปี้ (The CIPP Model) การประเมินผลแบบชิปปี้ จะต้องทำการประเมินเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง เพื่อก่อให้เกิดความสอดคล้อง และผู้ประเมินจะต้องเสนอแนวทางเลือก หลากๆ วิธี เพื่อเป็นการสะดวกแก่ผู้ที่มีหน้าที่ตัดสินใจ

5. รูปแบบการประเมินของโพรวัส (Provus, 1971) โพรวัสได้เสนอรูปแบบของการประเมินผลที่อาศัยการเปรียบเทียบข้อมูลในสิ่งที่เกิดขึ้นจริง หรือสิ่งที่กำลังดำเนินการอยู่ในหลักสูตรกับมาตรฐานซึ่งกำหนดขึ้นมา การประเมินผลโดยอาศัยการเปรียบเทียบนี้จะกระทำทุกขั้นตอนของระบบหลักสูตร ถ้าพบข้อบกพร่องในขั้นตอนใด ก็จะแก้ไขปรับปรุงในขั้นตอนนั้น ๆ แนวการประเมินผลของโพรวัส แสดงได้ดังแผนภูมิต่อไปนี้

S = Standard	เป็นขั้นแรกของการดำเนินการประเมินผลหลักสูตร กล่าวคือ ผู้ประเมินจะต้องตั้งมาตรฐานของสิ่งที่วัดไว้ก่อน
P = Performance	หลังจากที่ได้ดำเนินงานขั้นแรกแล้ว ผู้ประเมินจะต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการวัดมาให้เพียงพอ
C = Compare	เมื่อตั้งมาตรฐานและรวบรวมข้อมูลเสร็จแล้วก็นำข้อมูลนั้นมา เปรียบเทียบกับมาตรฐานที่ตั้งไว้

D = Discrepancy	จากการเปรียบเทียบข้อมูลกับมาตรฐานที่ตั้งไว้ ผู้ประเมินจะพบว่า มีช่องว่างอะไรระหว่างผลที่เกิดขึ้นกับผลที่ตั้งไว้
Decision Making	ผู้ประเมินจะส่งผลการประเมินไปให้ผู้ที่ต้องตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อทำการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง

6. ทิศนา เขมมณี (2524) ได้สรุปว่าในกระบวนการประเมินผลหลักสูตรนั้น ทูกรูปแบบของการประเมินผลจะมีลักษณะตรงกัน ดังนี้

6.1 มีการกำหนดลงไปว่าจะประเมินผลอะไร

6.2 มีการกำหนดว่าต้องการข้อมูลอะไรที่จะนำมาช่วยในการประเมินผล

6.3 มีการรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่กำหนดไว้ในข้อ 6.2

6.4 มีการกำหนดกฎเกณฑ์และมาตรฐานในการประเมินผล

6.5 มีการวิเคราะห์ข้อมูล ตามเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 6.4

6.6 มีการวิเคราะห์ข้อมูลให้แก่ผู้ที่จะตัดสินใจ หรือดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องของหลักสูตรนั้น

จากรูปแบบเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร ควรประเมินให้ครอบคลุมด้านต่างๆ ได้แก่ วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาในโครงสร้าง การบริหารจัดการ การเรียนการสอน โสตทัศนูปกรณ์ ผู้เรียน และผู้สำเร็จการศึกษา เป็นวิธีการที่เหมาะสมและสามารถนำมาปรับปรุงหลักสูตรได้ครบทุกด้าน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้รูปแบบซิปป์ (The CIPP Model) แต่ไม่ได้ประเมินอย่างต่อเนื่องและไม่ได้เสนอทางเลือกเพื่อการตัดสินใจหลายๆ วิธี จึงเสนอว่าเป็นการประยุกต์ตามรูปแบบซิปป์เท่านั้น

3. งานวิจัยเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตร

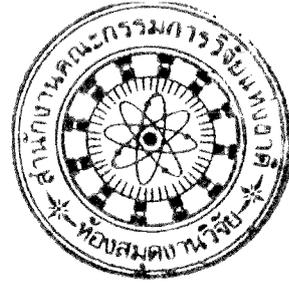
อนุกุล พลศิริ และคณะ (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรปริญญาตรี วิชาเอกคหกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรปริญญาตรี วิชาเอกคหกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้แบบจำลองซิปป์ (The CIPP Model) เป็นรูปแบบการประเมิน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 1,056 คน ประกอบด้วย

ผู้เชี่ยวชาญ 7 คน นักศึกษา 949 คน และผู้บังคับบัญชาบัณฑิต 100 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถามจำนวน 3 ฉบับ ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ .89

ผลการวิจัยพบว่า

1. การประเมินบริบท พบว่าวัตถุประสงค์ของหลักสูตรเหมาะสมในระดับมาก โครงสร้างของหลักสูตรในด้านจำนวนหน่วยกิตมีความเหมาะสม และเนื้อหารายวิชาของหลักสูตรมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ความต้องการของสังคม และมีความทันสมัยในระดับมาก
2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น ด้านอาจารย์และนักศึกษามีความเหมาะสม ทรัพยากรที่ใช้ในการดำเนินการตามหลักสูตรมีความเหมาะสม และมีความสะดวกในการใช้บริการ
3. การประเมินกระบวนการผลิต ในด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก
4. การประเมินผลผลิต พบว่าบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาวิชาเอกคหกรรมศาสตร์ มีความรู้ความสามารถและจรรยาบรรณในวิชาชีพและด้านบุคลิกภาพอยู่ในระดับดี

อรุณทวดี พัฒนิบูลย์ และเตือนใจ เกตุษา (2545) ศึกษาวิจัยเรื่องการประเมินหลักสูตรบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ ตามโครงการความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ กับมหาวิทยาลัยรามคำแหง ระหว่าง พ.ศ. 2541 – 2545 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินวิธีการบริหารและกระบวนการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษ ตามโครงการความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ กับมหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา รวมทั้งหมด 570 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามจำนวน 4 ฉบับ ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.94

ผลการวิจัย พบว่า

1. ประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ทั้งด้านการเตรียมการสอนและการวัดผลด้านความสามารถในการสอน ด้านความรับผิดชอบในการสอน และด้านความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาอยู่ในระดับดี
2. อาจารย์ส่วนใหญ่ (89.73%) ใช้เครื่องมือประเมินผลตั้งแต่ 2 ประเภทขึ้นไป
3. อาจารย์ส่วนใหญ่ (48.72%) ใช้วิธีประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ รองลงมา (46.15%) ใช้วิธีประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ควบคู่กับแบบอิงกลุ่ม
4. นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง และเห็นว่าสาขาวิชาที่เปิดสอนในโครงการความร่วมมือ สามารถจัดได้ตรงกับความต้องการของท้องถิ่นในระดับมาก
5. นักศึกษาและอาจารย์เห็นว่าวิธีการบริหารและการจัดการโครงการมีความเหมาะสมในระดับมาก
6. อาจารย์มีเจตคติที่ดีต่อนักศึกษา และเห็นว่านักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน
7. ผู้บริหารเห็นว่าทรัพยากรที่ใช้ในการดำเนินการในโครงการมีความพอเพียงในระดับมาก แต่มีคุณภาพในระดับปานกลาง
8. ผลสัมฤทธิ์ของโครงการอยู่ในระดับมาก

อนุกุล พลศิริ (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้แบบจำลองชิปปี้ (The CIPP Model) เป็นรูปแบบการประเมิน กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน และผู้บังคับบัญชาของมหาบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน 17 คน ประชากร คือ อาจารย์ผู้สอน 10 คน ผู้สำเร็จการศึกษา 32 คน และนักศึกษา 37 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 5 ฉบับ

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
ห้องสมุดงานวิจัย
วันที่: 16 ส.ค. 2555
เลขทะเบียน: 213283

มีค่าความเชื่อมั่น .8916, .8297, .8326, .7630 และ .8907 ตามลำดับ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การประเมินบริบท พบว่า วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเหมาะสมในระดับมากทุกด้าน โครงสร้างและเนื้อหาของหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมากต่อวัตถุประสงค์และสภาพสังคมปัจจุบัน

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น ด้านอาจารย์และนักศึกษามีความเหมาะสมในระดับมาก แต่ด้านส่วนประกอบที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

3. การประเมินกระบวนการผลิต ด้านเตรียมการ การดำเนินการ การประเมินผลหลักสูตร การเตรียมการสอน เทคนิคและวิธีสอน และการวัดและประเมินผลของอาจารย์อยู่ในระดับมาก

4. การประเมินผลการผลิต ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณลักษณะทั่วไปและคุณลักษณะทางวิชาชีพ อยู่ในระดับมาก

อังคณา อ่อนบุญเอื้อ และนฤมล ศรราชพันธ์ (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคุณธรรมศาสตรศึกษา ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีต่อหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคุณธรรมศาสตรศึกษา ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่สำเร็จการศึกษาระหว่างปีการศึกษา 2549 - 2551 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม 6 ด้าน คือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร ปัจจัยที่เอื้อต่อการเรียน การสอน กระบวนการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล รวมทั้งข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
คหกรรมศาสตร์ศึกษาที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง ร้อยละ 90.0 และเพศชาย ร้อย
ละ 10.0 มีอายุเฉลี่ย 28.70 ปี มากกว่าครึ่งมีอาชีพครูหรือรับราชการ ประมาณหนึ่งใน
สามของผู้สำเร็จการศึกษามีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท โดยมีรายได้เฉลี่ย
13,103.85 บาท ใช้เวลาในการศึกษาประมาณ 2 ปีครึ่ง และเลือกเรียนวิชาคหกรรม
ศาสตร์เป็นวิทยารอง ร้อยละ 40.0

ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตส่วนใหญ่ ระบุว่าจุดมุ่งหมาย
และโครงสร้างของหลักสูตรมีความเหมาะสม โดยเฉพาะจำนวนหน่วยกิตที่กำหนดไว้ใน
หมวดวิชาเอก เช่น วิชาสัมมนา วิชาเอกบังคับ และวิชาเอกเลือก แต่จำนวน หน่วยกิต
ในหมวดวิทยารองควรมีการพิจารณา นอกจากนี้เนื้อหาวิชาของหลักสูตรเกือบทุกรายวิชา
มีความเหมาะสม และทุกรายวิชา มีการประเมินผลที่เหมาะสม ส่วนปัจจัยที่เอื้อต่อการเรียน
การสอนที่มีความเหมาะสมมากที่สุด คือ อาจารย์ที่ปรึกษา แต่ประเด็นที่ควรปรับปรุง คือ
หนังสือและวารสารที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาฯ ในสำนักหอสมุดยังมีไม่เพียงพอและขาด
ความทันสมัย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า หลักสูตรต่าง ๆ มีความเหมาะสม
แตกต่างกันตามบริบทที่ดำเนินการ ขึ้นอยู่กับการบริหารจัดการของแต่ละสถาบันว่าจัดได้
เหมาะสมครบถ้วน และสนองความต้องการของผู้เรียนเพียงใด